

BẠN HỎI TÔI

Nguyen Quan Duong

Tôi bắt đầu post những bài viết của mình lên Trang Văn Chương Miền Nam này từ tháng 6/2022 . Tính đến nay đã được hai tháng . Qua mỗi bài viết, truyện ngắn cũng như thơ , tôi đều đón nhận được nhiều comment góp ý .

Có những comment bày tỏ đồng cảm chia sẻ và cũng có những comment không cùng suy nghĩ . Ngoài ra còn có số comment lấy làm ngạc nhiên vì từ ngày tôi lìa bỏ Việt Nam ra đi đến nay đã 29 năm mà chưa một lần về .

Họ hỏi tôi tại sao không về vì bây giờ Việt Nam tráng lệ tân kỳ hào nhoáng hơn xưa. Ngâm ảm chứa phía bên trong là lời trách móc tôi như một người phụ rẫy quê hương của mình khi đã bỏ đi mà không quay đầu lại.

Tôi không biết trả lời sao vì suy nghĩ và cách nhìn vô một sự việc của mỗi người đôi lúc không giống nhau nên mượn bài thơ dưới đây xem như lời phân trần.

BẠN HỎI TÔI

*Bạn hỏi tôi sao lâu quá không thấy về
Thăm lại chiếc cầu bắc qua con phố
Bạn hỏi tôi có khi nào còn nhớ
Tuổi thơ cùng con cá lội dưới sông
Bạn hỏi thấy gì qua cuộc sống lưu vong
Thấy gì là thấy gì? Nói sao bạn hiểu*

Nơi gọi là quê hương không còn là quê hương nữa
Kể từ khi bọn chúng nó tràn vào
Tôi chẳng vui gì khi bỏ nước mà đi
Nhưng hỏi bạn làm sao tôi ở lại
Khi không thể với sức cùn cạp trí
Đám tham quan lại ruồng bỏ mỗi ngày
Khi người dân há miệng mắc quai
Có miệng để ăn mà không được nói
Có muốn khóc cũng ráng mà ngăn lại
Có ước mơ thì giấu chặt trong lòng
Dân tôi mơ gì bạn có hiểu được không
Quyền bình đẳng một điều sơ đẳng nhất
Điều rất rõ cứ tưởng rằng nhỏ nhất
Nhưng lại bị tước đi ngay từ lúc chào đời
Tôi biết trong lòng bạn có thể trách tôi
Tại lâu quá không về nên tôi không thấy
Những tòa biệt thự nguy nga tráng lệ
Những chiếc xe bóng lộn chạy trên đường
Nghe bạn nói sao tôi thấy quá là thương
Vì bạn rõ chủ những chiếc xe nhà đó
Là những kẻ chặn tiền dân đóng thuế
Trút nợ công lên đầu cổ đời sau
Ở những vùng rừng núi thượng du
Những đũa bé một ngày hai buổi
Muốn đến trường phải đu dây sinh tử
Gặp lũ mùa vật lộn với suối sâu
Những cảnh đời trái ngược bạn rõ hơn tôi
Bên cạnh đám xã hội đen là đám xã hội đỏ
Lũ bọn họ hòa cùng nhau một lũ
Hiếp đáp dân lành chụp mũ vu oan
Họ giã đập lên hai chữ nhân quyền
Đối với ngoại xâm họ cúi đầu thật thấp
Biển đảo bán xong họ bàn nhau bán đất
Núp sau mỹ từ làm kính tế đặc khu
Đám gia nô có mắt giả như mù
Họ xúm vào cùng tung hô vạn tuế

Hỏi bạn làm sao người dân không sợ
Khi họ làm le động một tí gông cùm
Họ luôn mồm chữi phản động lưu vong
Là những kẻ ôm chân đế quốc
Nhưng bọn họ lại âm thầm gom góp
Tài sản ăn chia để trốn thoát khi cần
Gom trăm dâu đem đổ đầu tằm
Nợ họ gây ra người dân phải gánh
Đất nước bây giờ đã trở thành vô cảm
Trước hiểm họa xâm lăng chờ phủ ập lên đầu
Nói này giờ chắc bạn đã hiểu vì sao
Tôi lâu quá chưa một lần quay lại
Nơi mảnh đất có người em đang đợi
Trên chiếc cầu bắc qua con sông
Bên này cầu tôi một kẻ lưu vong
Bên kia cầu không còn quê hương nữa
Lũ bọn họ đang bày mâm dọn cỗ
Trên đĩa thức ăn là thịt của đồng bào
Tôi không về. Chắc sẽ không về đâu

Nguyen Quan Duong

* Hình lấy trên net tả cảnh những em học sinh vùng thượng du đến trường trong mùa lũ lụt

Dang Duong: . Tôi vượt biên 1989, chưa về VN lần nào và sẽ không về nếu VN không có gì thay đổi. Có người hỏi tại sao, tôi trả lời ngắn gọn là bị dị ứng cs. Đôi khi dài dòng một chút, tôi không muốn về làm kẻ đứng bên đường nhìn ngôi nhà đối chủ, bị phá tan hoang. Có một vị lớn tuổi hơn, đi trước tôi, cũng không về. Tôi hỏi tại sao, câu trả lời là "về thêm buồn".